

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Wojciech Kościołek
Sędziowie:	SA Jan Kremer SA Teresa Rak

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2015 r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa G. G. i L. G.

przeciwko Gminie Miejskiej K.

o zapłatę

na skutek zażalenia strony pozwanej od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 10 października 2014 r. sygn. akt I C 1018/14

p o s t a n a w i a:

zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że:

1. odrzucić pozew

2. zasądzić solidarnie od powodów na rzecz strony pozwanej kwotę

2. 640 zł (dwa tysiące sześćset czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

I A Cz 31/ 15

UZASADNIENIE

Powodowie G. G. i L. G. wnieśli o zasądzenie od pozwanej Gminy M. K. kwoty 84 000zł tytułem odszkodowania. Pozew wniesiono 4 czerwca 2014 r. Powodowie żądanie pozwu uzasadnili tym, że decyzją zatwierdzającą projekt budowlany i udzielającą zezwolenia na realizację inwestycji drogowej pozwana nabyła z mocy prawa na podstawie art. 12 ust. 4 ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych własność nieruchomości w której udziały powodów wynosiły (...) części, a działka miała powierzchnię 0,0080 ha i była zabudowana. Powodowie wynajmowali lokal użytkowy i dochodzone odszkodowanie stanowią utracone korzyści z czynszu najmu tego lokalu za 10 lat liczone po 700 zł miesięcznie począwszy od dnia 1 stycznia 2014 r., przy wymagalności roszczenia od dnia 20 marca 2014 r. W związku z decyzją wywłaszczeniową z dnia 12 grudnia 2013 r. powodowie otrzymali odszkodowanie za udział w nieruchomości w kwocie 196 343, 20 zł. Operat będący podstawą

decyzji odszkodowawczej uwzględniał jedynie straty jakie powodowie ponieśli w związku z pozbawieniem własności nieruchomości.

Pozwana Gmina K. – błędnie określona w pozwie – wniosła o odrzucenie pozwu względnie oddalenie powództwa.

Pozwana zarzuciła, że zgodnie z art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c. sąd odrzuci pozew jeśli droga sądowa jest niedopuszczalna. Odwołała się do regulacji zawartej w ustawie z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych, oraz w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Wskazała, że odszkodowanie ustalane jest w postępowaniu administracyjnym, a jego wysokość odpowiada wartości utraconej nieruchomości, przy czym decyzja administracyjna podlega odwołaniu do organu II Instancji, a decyzja ostateczna kontroli sądowno administracyjnej.

Podkreślono w uzasadnieniu, że wywłaszczenie nastąpiło w trybie przepisów ustawy z 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych będącej *lex specialis* w stosunku ustawy z 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, która na podstawie art. 23 ustawy szczególnej, ma zastosowanie w sprawach w niej nie uregulowanych. Przepisami regulującymi odszkodowania są art. 18 ust.1 i art. 12 ust. 4 ustawy z 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych jako przepisy szczególne do art. 130 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Problematykę ustalania wysokości odszkodowania regulują art. 134 ust. 1 i 2 ; art. 151 ust. 1 i art. 154 ust. ustawy o gospodarce nieruchomościami. Z przepisu art. 128 ust. 1 w/w ustawy wynika, zakres odpowiedzialności odszkodowawczej.

Strona pozwana podniosła, że art. 21 ust. 2 Konstytucji RP posługuje się pojęciem „słusznego odszkodowania”, a nie pełnego odszkodowania, a jego wykładni dokonał Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 20 lipca 2004 r. I SK 11/02, OTK-A 2004/7/66.

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 10 października 2014 r. odmówił odrzucenia pozwu wskazując w uzasadnieniu na art. 1 w zw. z art. 2 § 1 k.p.c. i odwołując się do tego, że żądanie określone jako utracone korzyści jest sprawą cywilną w ujęciu art. 1 k.p.c., która zakresem nie pokrywa się z zakresem odszkodowania dotychczas przyznanego powodom w toku postępowania administracyjnego, a które dotyczyło równowartości nieruchomości objętej wywłaszczeniem. Niniejszym pozwem powodowie dochodzą odszkodowania za szkodę w postaci utraconych korzyści z tytułu czynszu najmu nieruchomości. Sąd wskazał także na wyrok WSA w Warszawie z dnia 9 września 2010 r. I SA/Wa 147/10, którym sąd wskazał, że odszkodowanie w trybie decyzji administracyjnej obejmuje tylko rzeczywistą wysokość szkody, a nie obejmuje odszkodowania za pozostałe poniesione straty, np. z tytułu przebudowy pozostałej części nieruchomości, które mogą być dochodzone przed sądem powszechnym.

Pozwana wniosła zażalenie na to postanowienie zarzucając naruszenie art. 1 w zw. z art. 2 § 1 k.p.c. przez błędną wykładnię i zastosowanie i przyjęcie, że istnieje roszczenie odszkodowawcze za utracone korzyści na skutek wywłaszczenia dokonanego na podstawie powołanych powyżej przepisów, podnosząc, że w systemie prawa dotyczącego wywłaszczenia odszkodowanie nie obejmuje utraconych korzyści, a co za tym idzie nie ma roszczenia o utracone korzyści. Ponadto naruszono art. 2 § 3 k.p.c. w zw. z art. 199 k.p.c. przez ich niezastosowanie podczas gdy sprawa o odszkodowanie za wywłaszczone pod drogę publiczną nieruchomości, pomimo cywilnego charakteru należy do właściwości innych organów i droga sądowa jest w tym zakresie niedopuszczalna. Pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia i odrzucenie pozwu, przy zasądzeniu solidarnie od powodów na rzecz Gminy kosztów procesu wraz z kosztami postępowania zażaleniowego. W uzasadnieniu odwołała się do poprzednio wskazanych przepisów i orzeczeń.

Powodowie w odpowiedzi na zażalenie wniesli o jego oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego. Przedstawiając własne stanowisko odnośnie powołanych przepisów i cytując ponownie w/w orzeczenie WSA w Warszawie.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Zażalenie strony pozwanej jest zasadne i Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżone postanowienie i pozew odrzucił.

Przedmiotem rozpoznania jest rozstrzygnięcie zagadnienia dopuszczalności drogi sądowej w sprawach, w których wyłączenia dokonano na podstawie regulacji zawartych w ustawie z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych / Dz. U. 2013r., poz. 687 j. t., ze zm. /, przy czym koniecznym jest zauważenie, że ustawa ta stanowi *lex specialis* w stosunku do ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami / Dz. U. 2014 r., poz. 518 j. t. ze zm. / i w zakresie nie uregulowanym w ustawie szczególnej zastosowanie mają przepisy ustawy o gospodarce nieruchomościami. W konsekwencji rozważania dotyczące dopuszczalności drogi sądowej muszą dotyczyć obu tych ustaw łącznie.

Konstytucyjne prawo do sądu - art. 45. ust.1, oraz art. 175 ust. 1 Konstytucji RP - dotyczy dostępu do sądu właściwego, przy czym z art. 177 ustawy zasadniczej wynika, że sądem właściwym jest sąd powszechny chyba, że ustawowo zastrzeżono właściwość innego sądu, którym może być sąd administracyjny.

Realizacją normy konstytucyjnej prawa do sądu są przepisy art. 1 i 2 k.p.c. Stanowią one, że „kodeks postępowania cywilnego normuje postępowanie sądowe w sprawach ze stosunków z zakresu prawa cywilnego, rodzinnego i opiekuńczego oraz prawa pracy, jak również w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych oraz w innych sprawach, do których przepisy tego Kodeksu stosuje się z mocy ustaw szczególnych (sprawy cywilne)”, a nadto, że „do rozpoznawania spraw cywilnych powołane są sądy powszechne, o ile sprawy te nie należą do właściwości sądów szczególnych, oraz Sąd Najwyższy” i „nie są rozpoznawane w postępowaniu sądowym sprawy cywilne, jeżeli przepisy szczególne przekazują je do właściwości innych organów”. W związku z tym rozważenia wymaga czy odnosząc się do definicji sprawy cywilnej należy przyjąć, że postępowanie wyłączeniowe mieści się w definicji sprawy cywilnej, wymagającej równorzędności stron, czy też objęte jest regulacją włączającą je do zakresu spraw cywilnych. Zdaniem Sądu Apelacyjnego pomimo tego, że w postępowaniu wyłączeniowym zawarta jest regulacja przewidująca możliwość umownego przeniesienia własności w postępowaniu wyłączeniowym uregulowana w ustawie o gospodarce nieruchomościami i ustawie o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych, nie powoduje to równorzędności stron postępowania.

W związku z tym dla przyjęcia, że postępowanie wyłączeniowe należy do drogi sądowej przed sądem powszechnym, jest postępowaniem cywilnym z art. 1 k.p.c. koniecznym jest uregulowanie szczególne o jakim mowa w tym przepisie. Regulacji takiej brak w wymienionych ustawach. Natomiast wśród przepisów o których mowa w art. 2 § 3 k.p.c. mieści się ustawa o gospodarce gruntami, zawierająca różnorodne regulacje i podawana jest jako przykład ustawy przekazujących sprawy nią objęte do właściwości innych organów. (por. także „ Nieruchomości Problematyka prawna” G. Bieniek, S. Rudnicki s. 700 i n.)

Według dominującej obecnie formalnej koncepcji sprawy cywilnej, o samej dopuszczalności wszczęcia i przeprowadzenia postępowania cywilnego nie decyduje ustalenie, że pomiędzy stronami rzeczywiście zachodzi stosunek prawny, z którego mogą wynikać ich sporne prawa bądź obowiązki, lecz samo twierdzenie osoby inicjującej postępowanie przed sądem, że taki stosunek istnieje (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1998 r., I CKN 1000/97, OSNC 1999, Nr 1, poz. 6; z 10 marca 1999 r., II CKN 340/98, OSNC 1999, nr 9, poz. 161; z 22 sierpnia 2000 r., IV CKN 1188/00, OSNC 2001, Nr 1, poz. 20; z 24 czerwca 2010 r., IV CSK 554/09, nie publ. oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2012 r., II CSK 471/11, nie publ.). Stanowisko takie wyrażone zostało również w innych orzeczeniach np. postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2013 r. I CSK 63/13 - (LEX nr 1523245), czy postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2010 r. IV CSK 554/09 - przekazanie organowi administracyjnemu uprawnienia do orzekania o odszkodowaniu za straty wynikłe z legalnych działań podejmowanych na podstawie decyzji administracyjnej ograniczającej korzystanie z nieruchomości (art. 2 § 3 k.p.c.) nie jest równoznaczne z wyłączeniem drogi sądowej w sprawie o zapłatę wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z części tej nieruchomości. (OSNC-ZD 2011/2/29), uzasadnienie z powołanym orzecznictwem uchwały z dnia 11 września 2013 r. III CZP 35/13, (OSNC 2014/3/27).

Przedstawione powyżej stanowisko Sądu Najwyższego nie zwalnia jednak od konieczności rozważenia konsekwencji przekazania kompleksowego i całościowego uregulowania zagadnienia prawnego innemu organowi – przekazania do postępowania administracyjnego. Odnosząc się do stanowiska wyrażanego przez Sąd Najwyższy, że jeśli wedle twierdzeń strony istnieje między stronami stosunek cywilnoprawny to drogę sądową należy uznać za dopuszczalną, to jednak nie można pominąć okoliczności także dostrzeganej w orzecznictwie, że przekazanie sprawy innemu organowi powoduje niemożność rozpoznania jej przez sąd powszechny – brak drogi sądowej w sprawie. / wypowiedzi komentatorów, oraz np. uzasadnienie postanowienia SN z dnia 4 lutego 2009 r. II PK 226/08 OSNP2010/19-2-/238/. Odrębnym zagadnieniem jest to czy rzeczywiście samo wskazanie na możliwość istnienia stosunku cywilnoprawnego w każdej sytuacji przesądza o istnieniu drogi sądowej, ale zagadnienie to pozostało poza motywami orzeczenia.

Przekazanie postępowania wyłączeniowego do postępowania administracyjnego nie powoduje naruszenia przytoczonych przepisów Konstytucji, wobec gwarancji rozpoznania środków odwoławczych przez sąd administracyjny w kolejnych dwóch instancjach, po dwóch instancjach w postępowaniu administracyjnym.

Ustawa o gospodarce nieruchomościami wraz z ustawą o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych całościowo regulują postępowanie wyłączeniowe. Nie sposób pominąć wskazania, że regulacje te odnoszą się do wyłączenia, utraty własności, ale także okoliczności i warunków zwrotu niewykorzystanych na cele ustawowe nieruchomości, związanych z tym rozliczeń, waloryzacji nie wypłaconych w terminie świadczeń, przyznawania i ewentualnego zwrotu nieruchomości zamiennych, a więc kompleksowo regulują zagadnienia związane z całością postępowania wyłączeniowego i związanymi z tym w różnym czasie możliwymi rozliczeniami wzajemnymi pomiędzy osobą wyłączoną, a podmiotem na rzecz którego ono nastąpiło. Ustawa o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych wprowadzona została dla umożliwienia sprawnego pozyskiwania gruntów na określony cel i ustawodawca świadomie odwołał się do drogi postępowania administracyjnego wraz z postępowaniem przed sądami administracyjnymi.

Konstytucja w art. 21 stanowi o ochronie własności wskazując w ust. 2, że wyłączenie jest dopuszczalne jedynie wówczas, gdy jest dokonywane na cele publiczne i za słusznym odszkodowaniem. Zwrot „słuszne odszkodowanie” wskazuje, że ustawodawca może tak uregulować postępowanie wyłączeniowe, że odszkodowanie będzie przysługiwało za utratę własności, ale już nie za inne możliwe hipotetycznie szkody, w tym np. utracone korzyści. Sąd Apelacyjny nie wypowiada się co do zasadności żądania wskazuje jedynie, że ustawodawca mógł ograniczyć odszkodowanie do szkody rzeczywistej, a wyłączyć z zakresu odszkodowania np. utracone korzyści. W konsekwencji zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2002 r. III CK 53/02 który stwierdził, że Sąd - odrzucając pozew z powodu niedopuszczalności drogi sądowej - nie może poprzestać na stwierdzeniu, że sprawa przedstawiona do rozstrzygnięcia nie jest sprawą cywilną w rozumieniu art. 1 k.p.c., lecz zobowiązany jest w uzasadnieniu postanowienia wskazać sąd, dla którego właściwość rozpoznania tej sprawy zostało ustawowo zastrzeżone (art. 45 ust. 1 i art. 177 Konstytucji) - OSNC 2003/2/31, wskazuje, że całość żądań związanych z wyłączeniem nieruchomości na podstawie wskazanych przepisów rozpoznawana jest wyłącznie w postępowaniu administracyjno sądowym z wyłączeniem drogi sądowej przed sądem powszechnym.

Sąd Apelacyjny podkreśla potrzebę rozdzielnego traktowania sytuacji gdy strona wskazuje okoliczności i zdarzenia, które mogą stanowić cywilnoprawne źródło jego żądań od sytuacji gdy ustawodawca uregulował całościowo daną instytucję prawną i dopuszczalna jest droga sądowa przed sądem administracyjnym. Otwarcie drogi sądowej przed sądem powszechnym w takiej sytuacji, wkracza w sferę objętą ustawową odmienną regulacją, ograniczając, bądź niwecząc cele realizowane przez ustawodawcę.

Ustawy o gospodarce nieruchomościami i o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych korzystają z domniemania zgodności z Konstytucją RP, tym bardziej, że w zakresie w jakim wymienione ustawy były poddane kontroli Trybunał Konstytucyjny nie stwierdził niezgodności z ustawą zasadniczą : orzeczenia z dnia : 23 września 2014 r. SK 7/13 (OTK-A 2014, Nr 8, poz. 93), 16 październik 2012 r. K 4/10 (OTK-A 2012 r. Nr 9, poz. 106), 13 grudnia 2012 r. P12/11, (OTK-A 2012 r. Nr 11, poz. 135.

Naczelny Sąd Administracyjny wypowiedział się o charakterze regulacji w postanowieniu z dnia 8 marca 2011 r. II OSK 411/11(LEX 1080280) „Ustawa z 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych ma szczególny charakter, gdyż jej celem jest stworzenie prawnych instrumentów zapewniających sprawny przebieg inwestycji drogowych. Specyfika uregulowań ustawowych wyraża się w uproszczeniu postępowania administracyjnego oraz ograniczeniach w zakresie rozstrzygnięć możliwych do wydania przez sądy administracyjne w sprawach związanych z realizacją inwestycji określonych w tejże ustawie”. Natomiast w wyroku z dnia 10 maja 2012 r. I OSK 718/11(LEX 1264915) wskazano na wynikający z Konstytucji z art. 21 obowiązek organu doprowadzenia do zwrotu niewykorzystanej wywłaszczonej nieruchomości, właśnie w postępowaniu administracyjnym – „1. Skarb Państwa lub gmina, które z naruszeniem zakazu przewidzianego w art. 136 ust. 2 u.g.n., utraciły własność wywłaszczonej nieruchomości, nie mogą skutków tych niezgodnych z prawem działań przerzucać wyłącznie na byłego właściciela (spadkobiercę) nieruchomości. To przede wszystkim na organie spoczywa obowiązek doprowadzenia do stanu, w którym Skarb Państwa lub gmina na powrót władają i są właścicielami nieruchomości podlegającej zwrotowi. 2. Po wejściu w życie Konstytucji prawo do żądania zwrotu wywłaszczonej nieruchomości, która stała się zbędna na cel określony w decyzji o wywłaszczeniu ma charakter prawa konstytucyjnego (art. 21 ust. 2 oraz art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji). Nie może być ono ograniczane w sposób naruszający istotę tego prawa ani przez ustawodawcę, ani tym bardziej przez organy administracji publicznej stosujące prawo. 3. Zasada zwrotu wywłaszczonej nieruchomości, jeżeli nieruchomość ta nie została użyta na ten cel publiczny, który był przesłanką jej wywłaszczenia, ma rangę konstytucyjną i jest oczywistą konsekwencją art. 21 ust. 2 Konstytucji. Realizacja tej zasady wyraża się w tym, że w razie zamiaru użycia wywłaszczonej nieruchomości na inny cel niż określony w decyzji o wywłaszczeniu, właściwy organ jest zobowiązany zawiadomić o tym poprzedniego właściciela lub jego spadkobierców, którym przysługuje roszczenie o zwrot nieruchomości. Naruszenie tego obowiązku przez organ nie może prowadzić do podważenia samej istoty konstytucyjnego prawa żądania zwrotu nieruchomości i uzasadniać przerzucenia skutków tego naruszenia wyłącznie na poprzedniego właściciela lub jego spadkobierców”.

Sąd Najwyższy wypowiadał się odnośnie braku drogi sądowej dla waloryzacji roszczeń odszkodowawczych przy wywłaszczeniu nieruchomości wobec regulacji w ustawie o gospodarce nieruchomościami – wyrok z dnia 25 maja 2011 r. II CSK 483/10 (LEX 1102851) „Przepis art. 132 ust. 3a u.g.n. należy zaliczyć do przepisów szczególnych wyłączających drogę sądową dla dochodzenia waloryzacji odszkodowania”, uchwale III CZP 50/93 z dnia 12 maja 1993 r. „niedopuszczalna jest droga sądowa do dochodzenia odsetek za opóźnienie się gminy z zapłatą odszkodowania przewidzianego w art. 10 ust. 5 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (jedn. tekst: Dz. U. z 1991 r. Nr 30, poz. 127 ze zm.) / OSNC 1993/12/221 /, a także w poprzednim stanie prawnym w uchwale 7 sędziów z dnia 7 kwietnia 1993 r. III AZP 3/93 (OSNC 1993 /10/174) „Rozstrzygnięcie o rewaloryzacji nie wypłaconych części odszkodowania za wywłaszczone nieruchomości oraz o odsetkach za zwłokę lub opóźnienie w wypłacie odszkodowania (art. 7 ustawy z dnia 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości - Dz. U. Nr 79, poz. 464 ze zm.) - następuje przez wydanie decyzji administracyjnej”. Orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2012 r. II CSK 265/11 (LEX nr 1131118) i z 11 września 2013 r. III CZP 35/13(OSNC 2014/3/27), dotyczą roszczenia gwarancyjnego odnoszącego się do niewywłaszczonej części nieruchomości, a więc pozostającej poza wywłaszczeniem – „Przesłanką roszczenia właściciela nieruchomości o nabycie niewywłaszczonej na cele budowy dróg części tej nieruchomości (art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg krajowych, Dz. U. Nr 80, poz. 721 ze zm.) jest niemożność prawidłowego jej wykorzystania na dotychczasowe cele, będąca następstwem odłączenia od niej części wywłaszczonej”.

Powołane w uzasadnieniu postanowienia przez Sąd Okręgowy orzeczenie WSA w Warszawie I SA/Wa 147/10 z dnia 9 września 2009 r. dotyczy roszczenia związanego z nie wywłączoną częścią nieruchomości, zawiera stwierdzenie o spełnieniu wymogów ustawowych i zdanie o drodze sądowej dotyczy ewentualnego roszczenia odnoszącego się do dojazdu do nie objętej wywłaszczeniem nieruchomości pozostałej po podziale większej, objętej w części wywłaszczeniem nieruchomości, a więc innego zagadnienia niż rozważane w sprawie. Sąd podkreślił, że odszkodowanie obejmuje rzeczywistą wysokość szkody.

Reasumując, w sprawach całościowo uregulowanych w ustawie o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych i ustawie o gospodarce nieruchomościami, które regulują kompleksowo zagadnienia związane z wywłaszczeniem nieruchomości, w tym przyznawanie słusznych odszkodowań, przy wskazaniu właściwości postępowania administracyjnego i sądów administracyjnych, droga sądowa (art. 1 i 2 k.p.c.) dla roszczeń związanych z odszkodowaniami związanymi z wywłaszczaniem nieruchomości jest niedopuszczalna, a konsekwencją tego jest odrzucenie pozwu na podstawie art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c. odnośnie roszczeń określonych jako utracone korzyści. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., przy czym na zasądzoną kwotę złożyły się : uiszczony wpis od zażalenia w kwocie 840 zł i wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1800 zł – ustawa o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2014 r., poz. 1025 j. t.), art. 13 ust.1 w zw. z art. 19 ust.3 pkt 2; i § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U.2013 r., poz.490 j. t.).